

250 Ft

Könyvem címadó versében Jézus üvölt az égbe fel a keresztfáról, szentek közé csap ostora, angyalokat ütlegel ott, és Istent Hitvány Atyának nevezi, mert némán szemléli

A szerző Radnóti-ra emlékezik: „ki hogyan tempóz, és milyen a módi, / nem igen báncos, azt próbálgatom most, / hogyan bírta ki Abdaig Radnóti.”

A megrendőltésig sorai ezek: „Fénybogár villog, Mária én / lennék, de kiknek villogok? / Elsből elég fokáns vonás, / azt meghallják a csillagok.”

2013-ban és 2014-ben írott verseimet gyűjtöttem egybe kor- és személyes dokumentumokként. Azért írtam ezeket a költeményeket, hogy fájdalmas sorokat, mert féltem barátságtól a jövőtől, ami létezik. A lírikusok versei ezek. És a lírikusok a reményt is érzik, még akkor is, ha a megvalósuló másféle világ nem lehetséges a szerző életében jön létre.

Ezúttal is gyakran építettem verseimbe klasszikus vonalzókat, idejei nélkül, másféle módon jelezve, kiknek a sorait szeretetteltem. Könyvem nem bontottam ciklusokra, hiszen költeményem, hogy közvetve vigyék úgymarról sorok: „A házam csüggyem pokait, / hull közé remeg és láb boóc.”

Simor András

SIMOR ANDRÁS

Jézus átka

100 VERS

2013-2014

Z-füzetek / 156

SIMOR ANDRÁS

Jézus átka

**100 VERS
2013-2014**

BUDAPEST

Z-füzetek /156

**Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS**

© Simor András 2014

Könyvem címadó versében Jézus üvölt az égbe fel a keresztfáról, szentek közé csap ostora, angyalokat ütlegel ott, és Istent Hitvány Atyának nevezi, mert némán szemléli

azt, ami az emberek világában történik. A neohorthyizmust támadó verseket zárja a jézusi átok: „mért tűröd ezt / mit se teszel // ima helyett / vedd átkomat!”

A szerző Radnótira emlékezik: „Ki hogyan tempóz, és milyen a módi, / nem igen bánom, azt próbálgatom most, / hogyan bírta ki Abdáig Radnóti.”

A megrendültség sorai ezek: „Fénybogár villog. Mintha én / lennék, de kinek villogok? / Ebből elég! Inkább voníts, / azt meghallják a csillagok.”

2013-ban és 2014-ben írott verseimet gyűjtöttem egybe kor- és személyes dokumentumokként. Azért írtam ezeket a hol haragos, hol fájdalmas sorokat, mert féltem hazámat attól a jövődőtől, ami fenyegeti. A tiltakozás versei ezek. És a tiltakozás a reményt is őrzi, még akkor is, ha a megvalósuló másféle világ nem feltétlenül a szerző életében jön létre.

Ezúttal is gyakran építettem verseimbe klasszikus vendégsorokat, idézőjel nélkül, másféle módon jelezve, kiknek a sorait szerepeltetem. Könyvemet nem bontottam ciklusokra, hiszen hol közvetlenül, hol közvetve végig ugyanarról szólok: „A hazám ne legyen pokol, / hol kéz remeg és láb botol.”

Simor András

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Könyörgés

Én Istenem, jó Istenem,
aki nem vagy, legyél velem,

mert kegyetlen bugyorba dug
bukott angyalod, Belzebub.

Belém harap éles foga,
veszni ne kerüljek oda.

A hazám ne legyen pokol,
hol kéz remeg és láb botol,

villám dörög, lehull az ég,
lobban a szív, lángja kiég.

Én Istenem, jó Istenem,
aki nem vagy, legyél velem.

Gnáde Antalrul, Zrínyi Péter és Frangepán Katalin nevéül is megfosztott fiáruul való ének

Gnáde Antal katonát
besorozta a király,
apjaura vétkiért
börtön néki is kijár.

Anyját, a bajkeverőt,
hiú és szép Katalint
zárda őrizte, sosem
látták többé odakint.

Gnáde Antal katona,
sem főúr, sem lázadó,
nem is nyiszalgatta hát
nyakáruul fejét bakó.

Ő csak Kufsteinben csücsült
kerek húsz esztendeig,
róla a szent félszemű
rebellis verset nem írt.

Volt egy öreg esztelen,
Gnáde Antal katona,
kit csöppet sem érdekelt
sem vadkan, sem korona.

Egy csajkányi jó leves,
ennyi volt a vágya csak,
s néha kísérteteket
gyanított az ágy alatt.

Zrínyik közül senkihez
sem volt a sors mostohább,
ne felejtsük hát szegényt,
Gnáde Antal katonát.

Kölcsey verse

A hon immár végveszélybe dül.
Völgyben a kor. Hol van itt helyem?
Hol a nép, mely hajdan létezett?
Névben él csak, többé nincs jelen.

Karácsonyi ének

Belvárosba
nem való

korgó gyomrú
éhező

ótvaros
pofájú vén

Józsefet
és Máriát

a kisdettel
űzzük el

akinek
munkája nincs

ne lézengjen
itt nekünk

kéregetve
kenyeret

Szent Karácsony
ünnepén

Magyarország
teljesít

nincs többé
könyörület

semmiféle
balga hit

Rimánkodó

Süss fel, nap,
fényes nap,
tenélküled
a verseim
megfagynak.

Bújj el, hold,
álnok hold,

trocheusról,
daktilusról
égcsap lóg.

Madárnép,
madámép,
alig tudja
már a lábam,
hová lép.

Süss fel, nap,
fényes nap,
tenélküled
a verseim
megfagynak.

Szeptember

Mintha apám volna az,
botja az ajtón kopog.
De odakint senki se,
csak őszi eső csorog.

Pár év múlva így jövök
látogatóba ide.
Ajtóhoz fut a fiú,
de odakint senki se.

Üzennek, dolguk teszik
szeptemberi záporok.
Odakint senki se áll,
csak őszi eső kopog.

December

Kéklő égbolt tavaszt mímel,
csúfondáros nap nevetgél.
Bolond bokor rügyeket bont,
nem veszi észre, hogy tél van.

A kormány politikájáról

Az a jó a hidegben,

hogy ő kint van, mi meg benn.

A jó kapitalizmusról

„Ostobák!” Az Úr
mordul odafönt.
A Föld bűzgolyó.
Sorsunkról ki dönt?

Szegény Petőfi

Hová indulsz, magyarom?
Lábunk ingoványba lép.
Szabad választásokon
rabságot választ a nép.

Tanulmány helyett

Ezekkel
nincs béke
rendezni dolgainkat
velük nem lehet

Werbőczi
úri pereputtya
tívornyázik megint

A korcsma ürül

J. A versének fél sora
ma
így igazabb:
Werbőczi vagy Dózsa

Optimizmus

A szabad tereket
(metaforájuk romkocsma)
ahol
fiatalok vitáznak

énekelnek
táncolnak
tűzkarikáznak
szabadon (legalábbis félig szabadon)
a kormány nem kedveli

Rájuk szabadít
betiltott gárdát
rendőrséget
agresszív ellenvonulókat (Békemenet)

De a terek
mint eső után a gomba
kinőnek elhagyott centrumokban
lerobbant épületekben
üres pincékben
és fiatalok vitáznak
énekelnek
táncolnak
tűzkarikáznak bennük

Mikor a világ megveszett
lobbanj
fölséges Tűz

Nyilatkozat

Ahol rendőrök
választják szét az iskolákban
a verekedő diákokat
az nem rendőrállam

Ha a rendőr
civil ruhában jelenik meg
és csak irataival
igazolja
hogy ő rendőr
akkor beavatkozása
nem rendőri beavatkozás

Ha az iskolaigazgató
rendőr
akkor nem rendőr
hanem
iskolaigazgató

Mi demokraták vagyunk
demokratikus iskolákkal
ahol

demokrata rendőrök
választják szét
a verekedő diákokat
civil ruhában

Ahol nincs
iskolaigazgató
igazgatónak rendőrt nevezünk ki
iskolarendőrt

A mi iskoláink
szép
új iskolák

Jövendő

Miközben a gáz
percenként elalszik
jövönkre gondolok
amikor
meg se gyullad

Fohász

Még látni kéne itt
egy fölkelő népet
rabságból ébredőt
ki írhatnám Vezért
és siserahadát
végleg elkergeti
még látni kéne itt

Nem meghunyászkodót
alamizsnalesőt
ki rettegve szavaz
de olyat akiben
a székely Dózsa György
haragja ébredéz
még látni kéne itt

Ki kaszával suhint
és levág fejeket
mik csak arra valók
hogy porba hulljanak
pöcegödör felé
gurulva labdaként

Nem messzi földeken
hol vörösingesek
serege tette kész
de itt hol egykoron
Mátyást a hős fiát
választották a vén
Duna jegén tolongva

Egy fölkelő népet
rabságból ébredőt
nem meghunyászkodót
alamizsnalesőt
ki rettegve szavaz
még látni kéne itt
még látni kéne itt

Pusztító éveken át

Üres utca, üres ég,
leginkább nyüszítenék,

mint az otthontalan eb,
mikor egyre hidegebb

a nappal, az éjszaka,
s hazatérni nincs haza,

kegyetlen kődarabok,
lehullnak a csillagok,

eltűnik a hold, a nap,
a rémteli fák alatt,

ahol vonszolja magát
pusztító éveken át.

Kommentár

Akik
tehetséges politikusnak
nevezik
a Gengsztert
megérdemlik
hogy végezzen velük

Akkor legalább
tovább
nem mérlegelnék
a baloldal esélyeit
a négy
nyolc
tizenhat év múlva
esedékes
választásokon

Miközben
a nép
koldul
éhezik
és csekély érdeklődést sem mutat
a fékek és ellensúlyok rendszerének
mibenléte iránt

Rémálom

Jönnek a könyvek,
a Jósé Marti-
sorozat „minket alig
forgattál”, szakállas
Marx-kötetek,
polcokról, fal mellől,
bedugdosott
könyvek, eladhatatlanok,
kiken giccses felirat se segít
a borítón, kéziratok régi
dossziékból, újak a számítógépből,
folyóiratok, Ezredvég, Eszmélet,
aludni kéne, kiáltanék „segítség!”
ébredni rossz, hosszú lesz
az új nap, ki hallja, tudom
feszíti a kiáltás, kipattan, rám
telepszik, apró állatok
futkosnak rajta, plakátkígyók tekerődznek,
„mit akarsz velünk”, glédába
sorakozó könyvek,
ez kinyílik, be-
csukódik amaz,
méregetnek, bosszút akarnak
állni, ellenséges, dühös
szavakkal szólnak, raklapról
„nincs csere” mondják,
közéjük bújtam, most jönnek,
megölnek.

Naptár

A napok futnak, szöknek.
Péntek, utána szombat.
A hétnek hamar vége.
Vasárnap, kedvem fonnyad.

Mi hiányzik, a hétfő,
vagy a szerdára várok?
Itt a nyár, vizet kérnek
a hervadó virágok.

Ébreszt a vekker. Kedd van,
holnapután csütörtök.
Valamit tenni kéne.
Hallgatok és üvöltök.

Gonosz az ég

Ázik erdő,
ázik mező,
nap süt, esik,
majd rekkenő
meleg gyötör,
utána jég,
sapka le, föl,
nem semmiség.

Nem semmiség,
erdő, mező
locsog, tocsog,
még fű se nő,
nap heve öl,
utána jég,
sapka le, föl,
nem semmiség.

Gonosz az ég,
csurog a jég.

Elégia

A tiszta levegőben egy madár vág át olykor,

fekszem a függőágyban, oldalt macska dorombol,
az idő gyorsan múlik, hamarost ősz jön, tél jön,
és elszürkül az égbolt, nem hivalkodik kéklőn,
jegesednek az utcák, fehér öltöny a fákon,
szekrényben keresgélek, hol a télikabátom.
Néma a világ? Végleg elhallgatnak a tücskök?
Mikor hangoltok újra, és kinek hegedültök?
Felhő, állj meg, még látlak, leopárd lennél, birka
inkább, kit játékos kedv a palettára írt ma,
délelőtti hold, feljött tévedésből az égre
incselegni a nappal, melyiknek szebb a fénye?
Sok titkot rejtegettek alig mozduló lombok,
kik egyszer majd az erkély korlátjára hajoltok,
itt kellene maradni, tudni, mit nem is sejtetek,
hogyan fél évszázad múlva, ti fák, mekkorák lesztek.

Emlék

Hàn Mặc Tữ versét olvasom:
„Szélben szerelem könyörög.”
Meglátogat Szegő Laci, olyan,
mint egy félszeg kölyök.
Alig találja, hova ül,
a fotelba ejti magát.
Illattá lesz, viszi a köd,
eltűnik az ablakon át.

B. H. búcsúja

Melanoma, mintha szép
női név volna, olyan.
Mit mondjak még? A halált
ne vegyük túl komolyan.

Fénybogár

Fénybogár villog. Mintha én
lennék, de kinek villogok?
Ebből elég! Inkább voníts,
azt meghallják a csillagok.

Ítélet

A Horthy-rezsim szülte Szálasit.
Luzitánok, egy szörnyet védtetek?
Meg kellett volna, hogy nyíljon a föld,
amikor Estorilba érkezett.

Horthy újratemetéséről

Az ítéletig
ne heverjen itt,
kenderesi föld,
vesd ki csontjait.

A különbségről

Somoza fehér lovon
vonult be Managuába

ÉLJEN A NEMZETI LIBERÁLIS PÁRT

Akárcsak Horthy
7 évvel Somoza előtt
Budapestre

De azt a napot
amikor a fehér ló patái
megcsúsztak
a részegek hányadékán
Managuában nem ünneplik
Budapesten viszont
igen

Ez a különbség

Déjà vu

Hurok billeg egy ágon
sötét fák sora eldől
az út fehér és púpos
megint a rémülettől.

Egy régi versből

Ki hogyan tempóz, és milyen a módi,
nem igen bánom, azt próbálgatom most,
hogyan bírta ki Abdáig Radnóti.

Kossuth tér

Fák sínylődnek a betonban,
hol gyökerük összeroppan.

Egy szobortervre

A magyar csendőrök
akik
a marhavagonok felügyeletét
ellátták
(ilyenén vitték anyámat
Bergen-Belsenbe)

a polgármesterek
akik
az összeírást irányították
nehogy
vidéken idegenek maradjanak

a Hitlernek
büszkélkedő altengernagy
„annak idején
én voltam az első...
és megfelelő intézkedéseket tettem”

valamennyien
kényszerből cselekedtek
(túlteljesítettek)

Megérdemlik
hogy Gábrriel arkangyalként
szobrot állítsanak nekik
a vétléneknek

Az előbbi folytatása

Áll a szobor. Mi a teendő?
Tüntettünk nem egyszer, nem kétszer.
Hol vagytok, drága anarchisták,
robbantsátok föl, még ma éjjel.

Alvilágba menet

Mennyi rusnya féreg!
Fán szúette kéreg.

Leginkább a pondró
hozzájuk hasonló.

A tegnapelőttök
poklaiból jöttök.

Emlékszel, Siófok?
Hóhérokról szólok.

Lehet cigányt ölni,
üzeni Werbőczy.

Káromkodás, átok
záporozzon rátok.

Szegénynép adósa,
ő kellene, Dózsa,

lázas, akárki,
csak ne soká várni,

mert elpusztul minden
ide se néz Isten,

visz minket a Sátán,
üldögélünk hátán.

Icig a vonat hova visz

Tüntetés ellentüntetés
kit érdekel kit érdekel

Természetjárók csapata
egyenruhában menetel

Mi Horthyra emlékezünk
nem kell többé lapítani

Hazaküldtük a ruszkat
büszkék vagyunk rád dédpapi

Icig a vonat hova visz
vérszomjas folyó muszka Don

legjobbaink ott hulltak el
beszéljünk nyíltan szabadon

Egyet akar aki magyar
kussoljon aki idegen

Véres dalt fogunk játszani
hegedűhúron idegen

Jézus átká

Ki tűröd ezt
és mit se szólsz

villámaid
is alszanak

vedd átkomat
ima helyett!

Kibe szöget
vernek ma itt

Jézus üvölt
az égbe fel

szentek közé
csap ostora

angyalokat
ütlegel ott

Hitvány Atya
Sátán ki vagy

mért tűröd ezt
mit se teszel

ima helyett

vedd átkomat!

Őskor

A kezdet ez volt:
Egy bolond majom
lejött a fáról.
Megmarad vajon?

Gyilkolni kezd a
homo sapiens.
Káin és Ábel
története ez.

Csontok szétszórva
a barlang előtt.
A kétlábúra
ki tesz szemfedőt?

Papok nem szólnak,
nincsenek imák.
Vigaszul Isten
leküldi Fiát.

Befejezésül
írjuk ide ezt:
lángoló égen
kigyúl a Kereszt.

Majombeszéd

Lemenni minek?
– kérdi a majom –
Itt semmi bajom,
ott vad tigrisek.

Kókusz lóg a fán,
ripsz-ropsz, leszedem.
Megvan mindenem,
mit kíván a szám.

Pálmán ring a csend,
alszik a vadon.
Vihog a majom:
– Félnék odalent.

Gutenberghez

Az online könyvek
az Ön találmányát
állítólag
fölöslegessé teszik.

Én ezt nem hiszem.

Ha majd
embermilliárdok
viszik magukkal munkába menet
a legújabb mobilokat,
úgy, mint ma
a cigit,
érdeemes lesz
erről vitázni.

Addig
dugjunk zsebbe
egy száz forintos könyvet,
és azt lapozgassuk
a villamoson.

Kései termés

Várunk, míg visszatérnek holnap,
kik elmentek, a fecskék.
Vág balta hidege a holdnak.
Nap melengetett nemrég.

A késlekedő fügek érnek.
Lilára válik zöldjük.
Húzom az ágat, hol van még egy?
Az ég dördül fölöttünk.

Őszidő ez, a tél is eljön.
Készül a fügelekvár.
Vénasszony nyár hever egy felhőn,
fityiszt mutat, és elszáll.

Közelítő tél

Madarak, madarak,
szálltok az ég alatt,

kiket Afrika hí,
pálmafák ágai,

szebb, forróbb délkörök,
hol arany nap pörög,

s a Nílusba merül,
krokodilháttra ül,

mint a zsiráf, falánk,
magasról néz miránk.

Ott lenni volna jó,
elúszni, mint hajó,

nem téblábolni itt,
hová tél közelít,

a fagy ordasai,
morgásuk hallani,

falni szeretne mind,
ők várnak odakint.

Holnap mi lesz velünk?
Hervad már ligetünk.

Kutyaugatás

Kicsi, mérges kutya,
vékonyakat ugat,
a kerítés mögül
kémseli az utat.

Mikor erre jövök,
megugat engem is,
tőlem azt kérdezi,
az utam hova visz?

Nem felelek neki,
némán megyek tovább,
ugatása követ
az üres úton át.

Elvágódás

A parton öreg kapitány
nézi az egyhangú vizet,
nem tenger ez, csak Balaton,
nincsenek benne delfinek.

Messzire vágyik, máshova,
cethalak és bálnák közé,
nem kullogni a semmibe,
mint a betűk végén a zé.

Viharral szembeállni még
volna ereje, kedve is,
nem tengődni a szárazon,
hol nincs hajó, mi messze visz.

Nézi a komor kapitány
a lavór-tengert, a vizet,
ebbe nem mennek vissza már
az unatkozó delfinek.

Kubáról

Kolera, sertéspestis,
Egyesült Államok,
drága sziget, terád sok
kártevő acsarog.

Ott kéne lennem újra,
gyönyörű tengered
nézni a Maleconról,
mielőtt elmegyek.

Keresni az F utcát,
a hajdani fiút,
drága sziget, te voltál
útvesztőből kiút.

Egy kontinens reményét
őrzöd azóta is.
Mi lesz Földanya sorsa,
a jövő merre visz?

Drága sziget, ragyogjon
terád a hold, a nap.
A szabadság dalánál
nincs ének boldogabb.

Levél

Fayad,
egy borítékból
előkerült a rajzod: „Hódolat Budapestnek”

Egy híd
Buda és Pest között
a Gellérthegy
rajta a Szabadság-szobor helyett József Attila
mellette egy úszó földdarabkán
sarló és kalapács
(az első miatt a Kádár-időkben
volt rajzod közölhetetlen
ma a betiltott szimbólum
a második miatt)

1965. augusztus 20-án
Budapesten készült ez a rajz
ideírom címét
spanyolul is: „Homenaje a Budapest”

Egy luftballon a levegőben
mellette ez áll: „Casa de Andrés Simor”

Milyen jókedvű voltál
harmincöt évesen
mennyit nevettünk

„Sierra Maestrát varrtál a nadrágodra” –
mondtam egyszer

Mit írjak még?
Most verseid fordítom
Nem igaz
hogy huszonöt éve halott vagy
él fényed
néped
galaxisod

1967

Kegyetlenebb év nem volt.
Guevarát is megölték.
De meg lehet azt ölni,

ki maga az öröklét?

Ismét Kubáról

Hatalmas nap ragyog,
kigyúlnak éjszaka
sugárzó csillagok.

Iramlik fürge gyík.
A tengeren sirály,
halat fog mindegyik.

A pálmafák alatt
keresek valakit,
keresem magamat.

Forrók a záporok,
perzsel a levegő,
perzselő a homok.

Itt köd van, és hideg.
Nemcsak kint, belül is.
Hol vagy, drága Sziget?

Válasz

Tabák nélkül élni nehéz,
hiába múlik az idő.
Az ember miért nem virág,
mi a földből újra kinő?

Neked írom, Yolanda, ezt,
a leveledre válaszul.
A seb nem enyhül, egyre fáj.
Felhő az égen átvonul,

a napot eltakarja mind,
madárcsapat repül tova.
Fent repülőgép csíkot ír.
Még nézésesem is tétova.

Idő a seben nem tapasz,
míg vagyok, egyedül leszek.
Egy hangya futkos kezemen,
szólítanak bogárnyi neszek.

Mindegyik Tabákról beszél,
dolgaim neki mondom el.
Mit ér az álom, ha nem ő,
aki az álmomban felel?

Látod, Yolanda, csupa kín,
élő fájdalom ez a vers.
Az élet elmúlik hamar,
vele a kánnak vége lesz.

Ernesto Cardenal

Amikor
Managua repülőterén
a térdeplő
szerzetesköltőt
János Pál pápa
megtudta
Krisztust fedte meg

Az Ember Fia
bajkeverő
a Vatikán szerint

Szentek
püspökök közé
nem való

Didereg a hóvirág

Féreg gyökeret kirág,
didereg a hóvirág.

Lesz-e tavasz, lesz-e nyár,
megtér a gólyamadár?

Jég odakint, idebent,
kutya ugat idegent.

Késik a pirkadat

Bogarak, madarak,
elvagyok köztetek.

Nézegetem a fát.
Melyikünk öregebb?

Törzsébe balta vág.
Hiába magasul.
Még reccsen, ellenáll,
aztán a földre hull.

Siratják bogarak,
siratják madarak.
Éjjel hold hunyorog,
késik a pirkadat.

Átverés

Az autóból kilépő
mosolygó fiú
tanár úrnak hívott,
és megállás nélkül beszélt
valami ajándékot emlegetve.

Mire észrevettem magam,
már konyhánkban mutogatta nekem
a sokszemélyes edénykészletet.

Napok óta töprengek,
miért vettem meg,
hiszen szükségünk
új edényekre nincs.

Cipollaként
játszott velem
az a mosolygó fiú?

Éjszaka, madárral

Madár, madár,
mire vár?
Felhők alatt
tovaszáll.

Fenyők felett
elrepül,
pihenni fa-
ágra ül.

Ámul a szem,
int a kéz.
Madár ágról
idenéz.

Hová megyek,
hol vagyok?
Kigyúrnak a
csillagok.

Fentről lenéz
a Tejút,
kit hívogat,
meg ne tudd.

Sötétedik,
jön az éj.
Akármi lesz,
te ne félj.

Nézd, hova száll
a madár,
mire készül,
mire vár.

Pihenni fa-
ágra ül,
életeddel
elrepül.

Ballada

Remény nem oszt, nem is szoroz.
Aludni jó, ébredni rossz.

Tobzódik hitvány és gonosz.
Aludni jó, ébredni rossz.

Ki hatalmas, gyöngét pofoz.
Aludni jó, ébredni rossz.

Csizma tipor, orosz, porosz?
Aludni jó, ébredni rossz.

Bűnhődik, ki bűnt sokszoroz?
Aludni jó, ébredni rossz.

Akác, meghalsz, vagy élni fogsz?
Aludni jó, ébredni rossz.

A föld vérünket nyeli most.
Aludni jó, ébredni rossz.

Ady-kérdező

Üzen-e még a Hortobágy?
Megint vannak cívis urak.
Virágoznak az orgonák.
A szomszéd kutyája ugat.

A föld tavaszodni akar,
éltető nyáridőre vár,
fagyot lehel sok álmagyar,
kiket irtani kéne már,

mint a kártevő bogarat,
hogy nőjenek az orgonák.
Állok virágzó fák alatt.
Mikor üzen a Hortobágy?

Ismét Adyval

Elmegy a kútágas,
marad csak a kútja,
körülötte dölyföl
úri pereputtya
Werbőczi uramnak,
törvénybe kiket hí,
van-e még, kit lehet
törvény elé híni?

Száradóban a föld,
maholnap kiszárad,
béka se kuruttyol,
egy madár se lázad.
Zselénszky gulyása,
Tisza urak csősze,
mintha ők szöknének
innét messzi földre.

Szájtáti legények,
parlamenti hősök,
ágálnak, beszélnek,
csuda ijedősök,
hol vagy, Ady Endre,

van-e, ki kiáltson,
minden veszendőben
magyari világon?

Nem hihetem, megvan,
még él ez az ország,
lesz, ki igazítja
szebbre, jobbra sorsát,
mert, ha nem lesz, elvész,
kiszárad, mint földje,
bár mást érdemelne,
hivatva volt többre.

Múltidéző

Ezek skorpiók,
mennyi, mennyi pók,
mohó döglegyek.
Mitévő legyek?

Sereg fenevad,
oligarcha had,
sok tátott torok,
aligátorok.

György úr, te segíts,
néped hí megint,
Lőrinc, aki szól,
mint valamikor.

Bús kaszafenők,
kapudöngetők,
torkon kapjatok
urat, gazdagot.

Ezt tette a nép
ötszáz éve épp.

Négysoros

Hazám, hazám, minő úton jársz?
Ismét kérdez a Montblanc-ember.
Vagy én kérdezek, és a hon
megint adós a felelettel?

Inkább a napot nézzük

A fény lassan nyomul be az alvó éjszakába,
ébredez az ember, ilyenkor kicsit kába,
aztán hirtelen fölkel, sietve teát készít,
aznapi teendőit gyorsan gondolja végig.
Jelentkeznek a macskák, vizet kérnek a csapból,
ott a bögre a padlón, de sosem isznak abból.
Ma a nyomdába készül, Z-könyvet korigálni,
ha ő nem lesz, e dolgot megteheti akárki.
De hagyjuk ezt, vessük be az éjszakát, az ágyat,
orrcsepp kell, orvosság is, a versírás még várhat,
lépkedő alexandrin, szonettféle kinek kell,
inkább a napot nézzük, madárként száll a reggel,
„nincs veszve semmi” – mondja, hallani kurrogását,
a végtelenbe indul, éber csillagok várják.

A lábról, lyukas zoknik ürügyén

Majakovszkij
frissen vasalt ingre vágyott

Én arra:
ne legyen lyuk a zoknimon

Mert a lyukon
kibújik a köröm
beleakad a cipőbélésbe
és megfájdul a láb

Márpedig
a lábra
még szükségem van
(lesz)
most
és ki tudja talán
egy évtizedig

Postscriptum

Mi tagadás, csoszogok,
és csoszogni is fogok.
Ami egyszer csak kinő,
láb kéne új, nem cipő.

Ereszről esővíz csorog

Esik, az utca latyakos,
homályos lesz a szemüveg.
Keserves vásárolni most,
gyíkocskát rejt kicsiny üreg.

Eszes, csak fejét dugja ki,
de azt is visszahúzza már.
Elöttem siet valaki,
azt gondolom, sietni kár.

Az élet úgyis eltelik.
Ereszről esővíz csorog.
Efosszú az idő esteiig.
Délután aludni fogok.

Első dal

Ha nem vagy itthon,
jöttödöt várom.
Fekete varjak
ülnek a fákon.

Üres a szoba,
ténfergek benne.
Rideg lesz, mintha
először lenne.

Fekete varjak
ülnek a fákon.
Ha nem vagy itthon,
jöttödöt várom.

Második dal

Undokom
nem vagy itt
Meghalok
holnapig

Az égen
csillagot

keresek
nem ragyog

Sötétség
fény helyett
Nap se kél
hova lett

Meghalok
holnapig
Undokom
nem vagy itt

Dúdoló, rémek ellen

Hallgatom éjszaka
alvásod neszeit,
rémek gonosz hada
hiába közelít.

Hiába közelít
rémek gonosz hada,
alvásod neszeit
hallgatom éjszaka.

Mikor egyedül vagyok

Mikor egyedül vagyok,
dermesztenek rút fagyok,
félíg-meddig nem vagyok.

Áldott nap hiába süt,
ha a magány szíven üt,
jeges szél fú mindenütt.

Fészke nélkül a madár
azt se tudja, hova száll,
magot keres, nem talál,

ágot ha lát, odaül,
tollat borzol, nem hévül,
ilyen vagyok egyedül.

Záróvers

Aki most
nincs itt
itt van

Nyilvánvalóbban
mintha
itt volna

Szólok hozzá
beszélek
álomból
felriadva

Ki ül
a holdban?

Ki fut
a széllel?

Aki most
nincs itt
itt van

Itt van
nappal
éjjel

Esti ének

Bagolykám
gyere be
aludni kellene

Az idő
kései
az éjjel
kései

döfnek mint
szuronyok
a lélek
kuporog

jobb volna
idebe
Bagolykám
gyere be

Dalocska
Az élet
buborék
tó jegén
sunyi lék

szétpukkan
mélybe ránt
gyom akár
a katáng

Volt és nincs
nyoma hol
tévelyeg
bujdokol

idelent
odafönt
maradék
furcsa tönk

Látok-e
még kaput
hova fut
aki fut

Zárt ajtó
tört kilincs
Nincs tovább
útja sincs

Útja sincs
visszanéz
az égen
vatta géz

mennyi seb
mindenütt
hold se gyúl
nap se süt

nap se süt
hold se gyúl
alkonyul
alkonyul

Ellenvers

Mihez kezd a halacska,
akit a horgász kifog?
A vödörnél nincs rosszabb.
Hínárban kínlódni jobb.

Mikor lenyesik szárnyát,
a madár meddig repül?
Ha eltiporja csizma,
tücsök hogyan hegedül?

Vonaglani a földön,
mint lábát vesztett bogár?
Nem érezni, ha megjön
a vágyott tavasz, a nyár?

Nem lenni, nincsen rosszabb.
Hínárban kínlódni jobb.
Mihez kezd a halacska,
akit a horgász kifog?

Maholnap

Lépcső, buszkorlát, villamos,
új szabály, kapaszkodni kell.
Ennyit az ember megtehet,
maholnap, nyolcvanhoz közel.

Másként az ember elesik,
és abból nagyobb baj lehet.
Kapaszkodni fontos szabály.
Ennyit az ember megtehet.

Lépcső, buszkorlát, villamos.
Új szabály, kapaszkodni kell.
Nézzünk mindig lábunk elé,
maholnap, nyolcvanhoz közel.

Beszélgetés a macskával

Mit láatsz, madarat,
ág felett, alatt,
s rá morogni kell?
Érd be ennyivel.

Suhint kint a fagy.
Házi macska vagy.

tányérod teli.
Nem tudsz ugrani.

Előtted üveg.
Morogni minek?
Nézd a madarat
ág felett, alatt.

Irigyled nagyon.
Repül szabadon,
bár suhint a fagy.
Házi macska vagy.

Leselkedsz megint,
mi van odakint.
Most morogni kell?
Érd be ennyivel.

Róza-vers

Hátha sír a kisgyerek,
felriad erdő, berek.

Hátha sír a kisgyerek,
remegnek utcák, terek.

Hátha sír a kisgyerek,
cincognak az egerek.

Hátha sír a kisgyerek,
égi csillag pityereg.

Hátha sír a kisgyerek,
kifli a hold, nem kerek.

Hátha sír a kisgyerek,
elaludni nem merek.

Apám visszajött

Apám visszajött
másfél hónapos
nevet nyelvet ölt
olykor haragos

Gének titka ez

fene tudja mi
róla érdemes
versben szólni

Ő maga a vers
nevet nyelvet ölt
gének titka ez
apám visszajött

Szigliget

Fölébred a fiú,
és nem vár reggelig,
begyűjt, hogy a szoba
meleg legyen megint.
Jó vele. Tűz ropog.
Nincs tél se bent, se kint.

Alkalmi vers

Harminckét éves lett Peti,
és mi gratulálunk
neki ez okból.

Jön nyár heve, május hava,
napnak örül, inget apa
kigombol.

Elindul Barnabás, hova,
hová én nem érek,
oda, biciklin.

Boldogabb hazára talál,
hol nincs hiéna, se sakál,
hol nincs kín.

Segíts, Jézus, e szép napon
ne hangozzék kívánatom
hiában.

Zita, Barnabás és Peti,
örüljenek majdan neki
mindhárman.

Egy fényképre

Fiam nézi a fiát,
kettejüket nézem én,
nincsen dolgom biztatóbb
itt az öreg földtekén.

Apám most azt mondaná:
„Új kis magyar született.”
Az élet élni akar,
ez a legszebb üzenet.

Ady úr beszél velem,
gyönyörű szó: a tovább.
Vesszetek, vén huncutok,
ti is, gonosz ostobák.

Éjszaka, álmatlanul

Kísértetek, ti dörömböltök?
Vihog fogatlan Halál néne.
Viszket az orrhegy. A szemöldök.
Ne vakaróddz. Aludni kéne.

2014. április 23.

Mit ér a város barát nélkül,
mit ér a reggel, és mit ér a nap,
mit ér tervezni, tépelődni,
ha nincs kivel, az emlék szétszakad!

Mit ér a kincs után nyomozni,
ha nyomtalanul odalett a kincs,
mit ér az éjszaka, az álom annak,
kinek ébredni kedve nincs?

Mit ér a Napra, Holdra nézni,
ez nem világít, és amaz se süt,
mit ér remélni, hinni, várni,
mától T. A. hiányzik mindenütt.

Mit ér tervezni, tépelődni,
ha nincs kivel, az emlék szétszakad,
mit ér a város barát nélkül,
mit ér a reggel, és mit ér a nap!

Másnap

A szerda rossz. Tabákhoz nem megyek.
Utolsó versét már nem írja le.
Azt kellene tudni, hogyan tovább,
ha többé nem beszélhetek vele?

De kérdezem, mintha itt volna még,
és kitalálom a válaszait.
Nap nem melegít. Az ég fekete.
Villámra várok, mi felhőt hasít.

Két nap múlva

A lányom
piros gyertyát gyújtott
emlékezetedre

Azt mondja
jó dolog
hogy nevető arcod
jelenik meg előttem

Biztosan
igaza van

Ennyi
amit mondani lehet

A többi
álmatlanság
fáradtság
forgolódás az ágyban
hajnalig

Ugyanakkor

Ezek a versek
a folyóirat
neked szentelt számában
fognak megjelenni
2015 januárjában

Készülnek ez alkalomra
tanulmányok
visszaemlékezések

Válogatok
elbeszéléseidből
verseidből

Ironikus tekintettel
nyugtázod
ezt a buzgalmat

„Micsoda felhajtás
úgy látszik
meghalni
érdeemes”

Két hét múlva

Álmomban
azt mondom:
„5-re megyek.”

Aztán
azt kérdezem:
„Jutka is otthon lesz?”

2014. május 12.

Ravatalozó, utána a sír.
Aki itt maradt, gyászbeszédet ír.
Szégyenkezik az ártatlan papír.
Mit ér a vers? Lennék inkább tapír!

Egy hónap múlva

„Andris a halálán van.”
„Megyek.”
Beszélgetünk.
A folyóiratról.
Mindenben
egyetértünk.
Eljövök.

Másfél óra múlva telefon:
„Andris elaludt
végleg.”
Azóta ez van.
Ez van nappal,
éjjel.
Ez van este,
reggel.
„Azért túlozni
fölösleges” –
hallom.
Ez a vers
ennyi.
Ennyi.

Szemrehányás

Miféle stikli,
itt hagyni engem!
Verembe hullok,
mit kéne tennem?

Lenni mi végre,
magam elhagyva,
élni, mint fán él
megrágott alma?

Férges hasonlat!
Kurjantok inkább,
ágra akasztok
ringani hintát.

Nap süt, madár jön,
lent csiga mászik,
idetart éppen,
elér a fáig.

Szarvacska szólít:
„Van dolgod – írni.”
Itt hagyni engem,
miféle stikli?

Fogas kérdés

Ha telefonértesítést kapok
hogy meghaltam

nem fogok csodálkozni

Intézkedem
hogy nevémet
a folyóiratban
gyászkeretbe tegyék

Töprengek
ki
írjon nekrológot

Közel a nincs

Öt vagy hat év,
ki tudja, hány?
Hol lesz a lány,
milyen falon

ugrándozik?
Hol rejti út
őt, a fiút,
idegen ég

alól felel?
Ha tél, ha nyár
károgja: „Kár!”
Közel a nincs.

Botlik, ki vén.
Eltűnt a rév.
Öt vagy hat év,
ki tudja, hány?

Ne írd tovább!
Közhely e vers.
Fatönk, reves,
csak odva van.

Vagy odva sincs.
Éjem lova
mikor, hova
visz innen el?

Levélféle Ady úrnak

Hunnia úri trágyadombja,

Ady úr, e sort Öntől lopva
mondom, félelemtől dadogva.

Búze immár orromig felcsap.
Undorítóbb, mint vala tegnap,
túrja a trágyát itt nem egy vad,

sertés, tulok, sokféle állat,
akik szegényekre vadásznak,
kísértet-rémek közt tanyáznak.

Futnak az ifjak Angliába,
meggazdagodni, de hiába,
nyílik majd nekik brit sír szája.

Hová rohanunk, a Pokolba?
Hol visszanezve, hol botolva,
mintha a hon már nem is volna.

Ady úr, átkot csak Ön mondhat
arra, mi van, mi leszen holnap,
mikor az ördögök tolongnak

Belzebub parancsára itt fenn,
maholnap nekik szolgál minden,
szánakozik rajtunk az Isten.

Ketrencharc

Ne kisgyerekek
Mint dühös kosok
öklelődzenek
a jobbikosok

Elnöki nyilatkozat

Akik túl öregek vagy túl betegek
ne kapjanak kórházi ápolást
Az állam pénzét rájuk költeni
felelőtlenség és mi
nem vagyunk felelőtlenek

Vegyünk példát a spártaiaktól
a testi hibával született csecsemőket
a Tajgetoszról lehajították

Két kérdés

Hoz-e jó hírt a mai nap?
Mit hazudik a napilap?

Este

Fecske csivitel.
Kivel társalog?

Talán senkivel.
Én is hallgatok.

Bolond idő

Hol kiderül,
hol beborul,
egy-két csöpp a
kezemre hull.

Májusvégi
bolond idő,
kertben a gyom
gyorsan kinő.

Felhők mögül
les a ravasz,
késlekedő,
álnok tavasz.

Harap a szél,
rút foga van.
Mi lesz holnap,
lesz-e nyaram?

Rímek

Mit csinál a lomha ész,
míg az ember heverész?

Mit csinál a lomha vágy,

mikor csikordul az ágy?

Mit csinál a lomha test,
amikor fölkelni rest?

Mit csinál a lomha szív,
mikor sehova se hív?

Mit csinál a lomha agy,
ha azt se tudod, ki vagy?

Pesszimizmus

Nézek az égre.
Nem kék a kék se.

Nézek az útra.
Mintha elfutna.

Ladányi

Amit ő tudott, azt nem tudja senki.
Engedd a népemet előre menni!

Beszélgetés Hamlettel

Vénülök vagy hülyülök, ez a kérdés.
Győré társalgód: veled, Hamlet pajtás,
most én szólítlak, jobb híján, mióta
elment ő is, mint előtte a többi,
és itt maradtam egy szál kérdezőként.

Nem is Győré, a kísértet Petőfi
beszélt így: „szabadság, reszpublika,
ily szókat kimondani, vagy csak rájuk
gondolni is honárulás, így lettem
honáruló én, bizony, Hamlet pajtás.”

Honárulónak lenni most dicsőség,
ezt mondom nektek, Hamletnek, Győrének,
mert Lehel úr nyargal újra, magaslik
Tisza István, és még ki tudja, hányan
térnek vissza elátkozott időkből.

Vén bolond vagyok, bizony, Hamlet pajtás,
olyat ismétlek, amit sokan mondtak,
ismét turulimádó, nyilas hordák
kalandoznának fürge lovaikkal
Koppány vezért dicsérve, miként egykor.

Nemet mondok, nem is egyszer, de négyszer,
és megismétlem, míg lesz erőm szólni.
Nemet Lehelre, Koppányra, Tiszára,
és a törpére, ki órájuk büszke,
addig élek, Hamlet, míg nemet mondok.

Reménykedő

Híves szellő, árnyék, nap,
éppen olyan, mint tegnap.
Macskám kezem felé kap.

Faágon varjú károg.
Ne nyíljon még az árok.
Valami jóra várok.

Társalgók a fenyővel,
milyen magasra nőtt fel,
szembenéz szürke köddel.

Én szembe mivel nézek?
Hiénák jönnek, rémek,
ordasai a télnek.

Hess, varjú, szállj el innen.
Kigombolom az ingem.
Szellő, nap melegítsen.

Madarak, fák, virágok,
ne nyíljon még az árok.
Valami jóra várok.

Szigligeti ének

Szigligeten mikor teszek-veszek,
falatozni hí egy roppant keszeg,
noha nem én vagyok, ki nem eszek

harmadnapja. Szálkástul harapom.

A Balatonban úszik tavaszom.
Hetvenhat esztendőmet eladom.

Miféle beszéd ez, bú béleli,
mindenféle számársággal teli,
pincéjébe a lélek vermeli.

Érlelni kell, mint nap a gabonát.
Jó ízekkel telítődjék tovább,
örömmel igyuk a lélek borát.

Zsörtölődjek? Mit ér, ha nincs kinek?
Inkább lant kéne, rajta víg ideg,
énekedre sóvárgok, Szigliget.

Alkonyat

Bandukol a nap,
néha idenéz.

Alkonyat csordul,
olyan, mint a méz.

Olyan, mint a méz,
kenyérre kenem.

Édesítse meg
mai éjjelem.

ISBN 978-615-5357-03-9

ISSN 0866-4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Striker Judit

2014 Vasas-Köz Kft. nyomda

Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

250 Ft
